

Valtelė su Tedu, Vincu ir Morta artėja prie senovinio miesto krantinės. Daug miestiečių susirinko pasveikinti atvykstančiųjų. Priekyje, apsupta dvariškių, stovi graži jauna mergina.

- Tedai, negi čia mūsų Antelė? – klausia susijaudinęs Vincas.
- Gali būti, kad ji, – linguodamas galvą patvirtina brolis.
- Jūs, ką, pažįstate šitą princesę? – stebisi Morta.
- Jau tau pasakojom, – primena Tedas. – Mes ją išgelbėjome iš raganos nelaisvės. Atsimeni, kapitonas sakė, kad ši princesė gali pasiversti antele.

SKAITYMO
PRATIMAS

TE-DAS, VIN-CAS IR MOR-TA SE-NO-VI-NIS DVA-RIŠ-KIS
JAU-NA MER-GI-NA PRIN-CE-SĖ AN-TE-LĖ
LIN-GUO-TI GAL-VĄ RA-GA-NOS NE-LAIS-VĖ

– Štai ir mano išgelbėtojai! Broliai Tedas ir Vincas! Pasveikinkime juos! – sušunka princesė Antelė, eidama brolių link. – Džiaugiuosi matydama jus savo mieste. Šiandien jis švenčia – vyksta mugė, riterių turnyras, daug kitų linksmybių. Ką norėtumėte veikti: ar vykti su manimi į karaliaus rūmus, ar pasidairyti, pagyventi mieste?

- Aš noriu į rūmus, – iš karto atsako Morta.
- O mes gal... – Tedas pasižiūri į brolių.
- Į miestą! – nusprendžia Vincas.

GEL-BĖ-TO-JAS SVEI-KI-NI-MAS MIES-TAS ŠVEN-ČIA
MU-GĖ RI-TE-RIS LINKS-MY-BĖ KA-RA-LIAUS RŪ-MAI
PA-GY-VEN-TI MIES-TE BRO-LIS SPREN-DŽIA

Mieste šurmuliuoja šventė.

Tedas ir Vincas jau atsidūrė nedidelėje miesto aikštėje.

– Tedai, žiūrėk, balkone – princesė Antelė.

– O greta – Morta. Kaip gražiai apsirengusi...

– Tedai, Tedai! – nutraukia brolių Vincas. – Riteriai!

Du riteriai, apsitaisę žėrinčiais šarvais ir prie šalmų prisisegę spalvotas plunksnas, prijoja prie balkono ir nusilenkia princesei Antelei. Ši pasveikina juos rankos mostu.

Riteriai nujoja į priešingus aikštės kraštus. Davus signalą, jie iš pradžių pamažu, o paskui vis greičdami ima joti vienas link kito. Vincas įsikabina Tedui į ranką.

– Ai! Kaip skaudžiai gavo! – šūkteli Vincas matydamas, kaip vieną riterį kliudo ietis ir tas, išmuštas iš balno, žlegteli ant žemės.

– Žinai, jis su šarvais, jam neskauda, – paaiškina Tedas.

– Tai ką, tu užsimausi ant galvos tą geležinę kaukę, o aš daužysiu tau per galvą pagaliu ir tau neskaudės?

– Neskaudės... – abejodamas sako Tedas.

– Tada aš būsiu riteris, – nusprendžia Vincas.

– Vincai, matai, Morta mums mojuoja.

ŠUR-MU-LYS MIES-TO AIKŠ-TĖ BAL-KO-NAS
AP-SI-RENG-TI ŽĖ-RIN-TYS ŠAR-VAI ŠAL-MO PLUNKS-NA
NU-SI-LENK-TI SVEI-KIN-TI

SIG-NA-LAS JO-JA VIS GREI-ČIAU VIE-NAS LINK KI-TO
KLIU-DO IE-TIS IŠ-MUŠ-TAS IŠ BAL-NO ŽLEG-TE-LI
GE-LE-ŽI-NĖ KAU-KĖ BŪ-SIU RI-TE-RIS

Berنيukai žvalgosi po miestą. Jie atsiduria saulės apšviestame kieme. Pro vartus, žvangėdamas šarvais, sunkiai įbėga riteris.

- Paduokit plunksnas! Kur mano plunksnos?
- Berنيukai nustebę žiūri į jį.
- Ko stovit? Kur mano plunksnos?
- O kur jos turėtų būti? - nedrąsiai klausia Tedas.
- Nežinau! Kur mano pažas? Vėl dingo? - Riteris eina atvertų durų link.
- Kas tas pažas? - tyliai paklausia Vincas.
- Jo tarnas, - paaiškina Tedas. - Mačiau knygoje apie senovę.

AP-ŠVIES-TAS KIE-MAS VAR-TAI PLUNKS-NA
 PLUNKS-NOS KO STO-VIT? KUR MA-NO PA-ŽAS?
 AT-VER-TOS DU-RYS TAR-NAS KNY-GA A-PIE SE-NO-VĘ

- Ateikite čia! - kviečia riteris.
- Broliai įeina į prieblandoje skandinavų nelabai tvarkingą patalpą.
- Man numušė šalmo plunksnas. Kur atsarginės? Kur dingo pažas? Tai gaus į kailį!
- Gal po lova? - nedrąsiai klausia Tedas.
- Tai ir pažiūrėk. Negi aš lįsiu po lova!
- Vincas susijuokia įsivaizduodamas, kaip šarvuotas riteris lenda po lova.
- Netilpsi, - įsidrąsinęs sako.
- Tai nestovėk, padėk anam. O jūs kas tokie? Kas jūsų tėvas?
- Abu broliai jau palindę po lova.
- Vieną radau! - sušunka Vincas.
- Ir kitą turiu! - iš paskos pasigirsta Tedo balsas.

A-TEIK ČIA! PRIE-BLAN-DA NE-TVAR-KIN-GAS
 AT-SAR-GI-NĖS GAL PO LO-VA?
 RI-TE-RIS LEN-DA PO LO-VA KAS TA-VO TĒ-VAS?
 VIE-NĄ RA-DAU!

– Jūs atvykėliai, taip? Tai likite pas mane, – tvirtindamas plunksnas prie šalmo, siūlo riteris.

– O ką mes veiksime? – pasiteirauja Vincas.

– Būsit mano pažai. Padėsite, kai paprašysiu.

– Bet jūs žadėjote bausti savo pažą. Ar visus pažus baudžiate? – klausia Tedas.

– Maniškis kažkur dingio nieko nesakęs. O ką man daryti?

– Pabarti. Pastatyti į kampą, – šypsodamasis siūlo Vincas.

– Na, kas iš to kampo – pastovėjo, nuėjo. Beržinė košė viską sutvarko.

Tai ar sutinkate?

– Sutinkame, – susižvalgęs su broliu sako Tedas.

– Mes norim valgyti, jau pietų metas, – primena Vincas.

– Na, vėl prasideda, – nepatenkintas niurna riteris. – Valgiu pasirūpinkite patys. Gatvėje yra smuklė. Pasakykit, kad jūs – naujieji mano pažai.

Sušilęs smuklininkas atraitotomis rankovėmis ir odine prijuoste išklauso brolių prašymo.

– O kodėl turėčiau jus maitinti? Jūsų riteris ir taip man skolingas. Dykai nieko nebūna.

Vincui akyse jau susitvenkė ašaros. Jis tyliai liūdnu balsu taria:

– Aš labai noriu valgyti...

Kurį laiką patylėjęs, žvelgdamas tai į vieną, tai į kitą berniuką, smuklininkas sako:

– Jūs broliai, ar ne? Panašūs esate. Gerai jau, gerai. Pasiimkite dubenį ir šaukštus. Kitą kartą paprašykite riterį pinigėlio.

Broliai atsėdė prie stalo ir valgo iš vieno dubens.

– Labai skanu, – kramtydamas pilna burna sako Vincas.

LI-KI-TE PAS MA-NE PA-DĖ-TI PA-PRA-ŠY-TI
BAUS-TI SA-VO PA-ŽĄ O KĄ MAN DA-RY-TI?
SU-TIN-KA-ME NO-RIM VAL-GY-TI GAT-VĖ SMUK-LĖ

SMUK-LI-NIN-KAS RAN-KO-VĖS O-DI-NĖ PRI-JUOS-TĖ
DY-KAI NIE-KO NE-BŪ-NA JŪS BRO-LIAI, AR NE?
IM-TI DU-BE-NĮ IR ŠAUKŠ-TUS SĖS-TI PRIE STA-LO
LA-BAI SKA-NU